

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

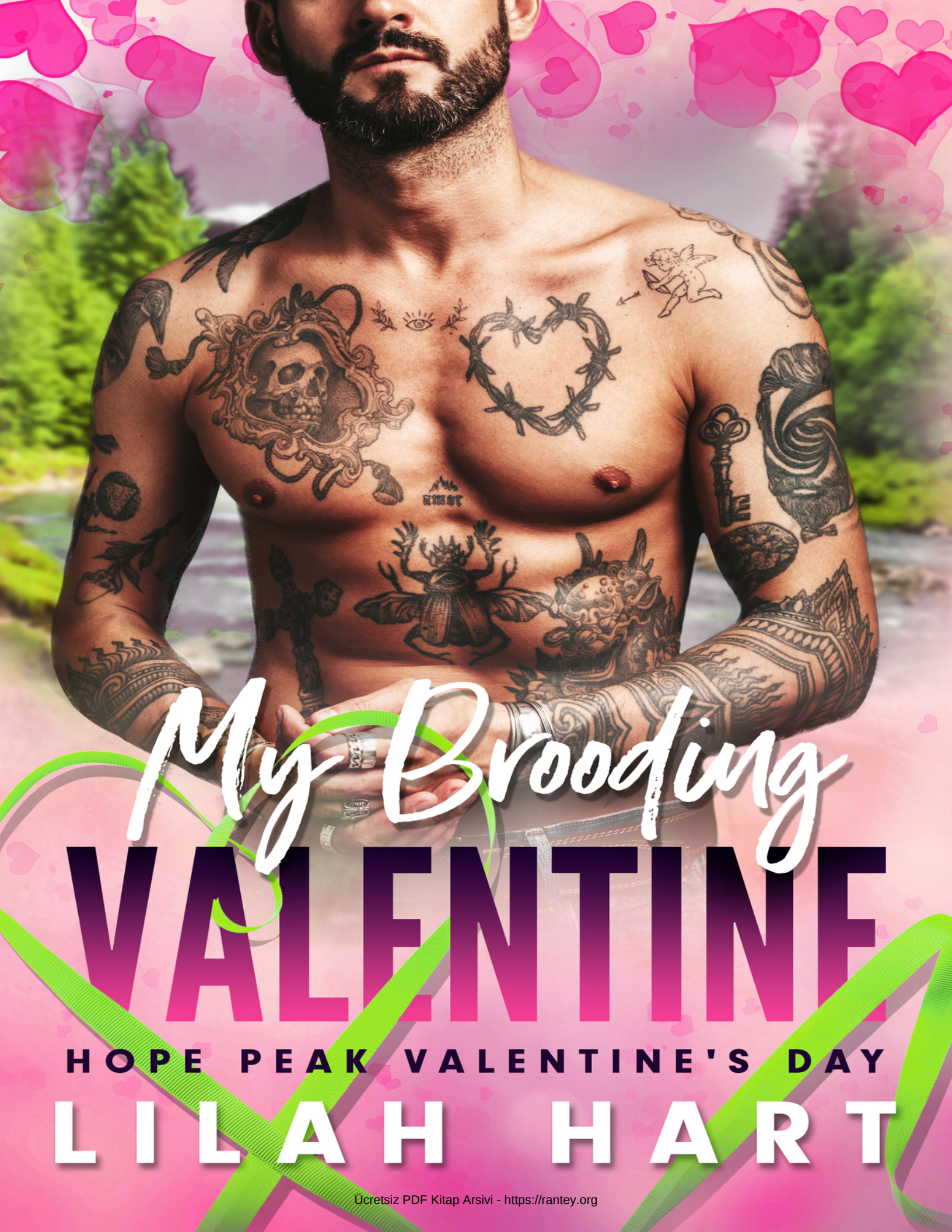
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Brooding

VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

LILAH HART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARA KARA DÜŞÜNEN SEVGİLİM

LİLAH HART

Bir Hope Peak Sevgililer Günü Romanı
Sürüm 1.0204

Copyright © 2025 Lilah Hart
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap, yayıncının önceden izni olmaksızın ve bu da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden başka herhangi bir biçimde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiralınmaması veya başka bir şekilde dağıtılmaması koşuluyla satılmaktadır. Hiçbir koşul altında bu kitabın herhangi bir bölümü yeniden satılmak üzere fotokopi ile çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Sayfalarındaki karakterler ve durumlar ile yaşayan veya ölmüş yerler veya kişiler arasındaki her türlü benzerlik kasıtsız ve tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: [Yoly Cortez](#)

Brandi Zelenka tarafından redaksiyon| My Notes in the Margin Book Services| mynotesinthemargins.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9 Sonsöz

T Yan komşusu yine o ağaçla uğraşıyordu - garip bir genç kıza benzeyen uzun, süper sıska bir ağaç.

Ağaç, komşu değil. Komşu mükemmeldi. Sıkı kesilmiş askeri bir saç kesimi ve tanrılar tarafından yontulmuş bir vücudu vardı. En azından dar siyah ceketinin ve kot pantolonunun altında öyle görünüyordu.

Bu garip sesin iç çekişim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bütün gün burada durup o devasa makasla ağaç dallarını kesmesini izleyebilirdim. Daha iyi olan tek şey baltasını kapıp dün sabah yaptığı gibi odun kesmeye başlamasıydı. Şu anda bunu yapıyor olsaydı kurabiyelerim yanardı.

Bir iç çekişle daha pencereden uzaklaştım ve mutfığa yöneldim. Bu kulübeyi internetten bulmuştum - çok ucuzdu, muhtemelen Şubat başında pek fazla insan seyahat etmediği için. Bir fırıncı olarak kariyerimi belirleyecek ya da bozacak olan yarışmaya hazırlanırken mükemmel bir kaçıştı.

Ev sahibinin bilmediği şey, kulübenin fırınında ciddi bir pişirme yaptığımdı. Fırında pişirecektik ama aynı zamanda tüm jüri üyelerine yetecek kadar ikramla gelmemiz bekleniyordu. Bu da bugün ve yarın en az yüz kurabiye pişirmem ve buzlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Mutfığa yaklaştığımda örümcek hislerim alarma geçti. Burada bir terslik vardı. Bakışlarım doğruca zamanlayıcıya gitti, ama fırın paneli

karardı. Bu son partiyi yakmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı hatırlatacak bir zamanlayıcı yok, sıcaklık göstergesi yok, hiçbir şey yok.

Fırın bozulmuştu.

Adanın etrafında yürürken kendi kendime "Panik yapma Hailey," dedim. Kapıyı açtım ve içeri baktım. Bir düzine kalp şeklinde kurabiye bana bakıyordu ama gerçek kurabiye değillerdi. Zar zor pişmiş hamurlardı. Tamamen yenmez durumdaydılar.

"Fudge," dedim, yüksek sesle konuşmadan önce kelimenin son iki harfini değiştirdim.

Etrafta beni duyacak kimse yoktu ama yetiştirilme tarzım bana iyi kızların küfür etmediğini öğretmişti. Ama iyi kızlar başlarının belaya girdiğini bilirlerdi ve ben de girmiştım.

Fırını kapattım ve adaya yaslanıp başımı öne eğdim. Şimdi ne olacaktı? Bu yarışmaya hazırlanmak için bir sürü para ödeyip Billings'teki evimden buraya kadar gelmişim ve şimdi, buradaki üçüncü günümde fırın çalışmayı bıraktı.

En kötüsü de, tamir edebilecek bir insan değildim. Küçük dairemde bir şey arızalandığında babam gelir ve yardım ederdi. Apartmanın bakım görevlisini beklemeyi denedim ama hiçbir sonuç alamadım, bu yüzden ailem yakınlarda yaşadığı için şanslıydım.

Kulübenin dışından gelen bir ses bana tamamen izole olmadığımı hatırlattı. Bu yolda başka bir kulübe daha vardı ve muhtemelen fırın tamir etmeyi bilen güçlü, becerikli bir adama aitti.

Asıl soru, yapabilse bile, yapar mıydı?

Adanın üzerindeki parşömen kağıdına yayılmış önceki kurabiye partilerime baktım. Her şeyi orada buzlamayı planlamıştım. Bir parti hâlâ soğuyordu, diğeri ise çoktan buzlanmıştı. Kalp şeklinde kurabiyelerdi ve üzerlerinde Sevgililer Günü'nde dağıtılan küçük şekerler gibi sevimli yazılar vardı.

Birden aklıma bir fikir geldi. Kendimi vazgeçirmek için zaman tanımadan dolaba yöneldim, açtım, bir tabak çıkardım ve üzerine bir kat buzsuz kurabiye dizdim. Üzerine biraz buzlu kurabiye ekledim. Sadece bir düzine kadar - belki de ateşli, terli, yakışıklı bir adamı zor durumdaki bir genç kıza yardım etmeye ikna etmeye yetecek kadar.

Ancak ön verandaya çıktığımda muhtemelen çok sıcak ya da terli olmayacağını hatırladım. Kırk derece sıcaklıkta dışarıdaydı.

Uzun kollu tişörtümün ve kot pantolonumun altına termal giysiler giymiştim ve donuyordum.

Önümdeki manzarayı tararken, yakışıklı komşumdan hiçbir iz göremedim. Bakışlarımı benim kaldığım kulübenin aynısı kulübesine kaydırduğımda gülümsemem azaldı. İçeri girmiş olmalıydı.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım ve verandadan bahçeye çıkan merdivenlerden inmeye başladım. Yürürken nefesimin altında "Merhaba, ben Hailey," diye prova yaptım. "Komşunuzum. Size biraz kurabiye getirdim. Bana büyük bir iyilik yapabilir misiniz? Başım biraz dertte."

Geldiğimden beri adam hiç dostça davranmıyordu. Ona birkaç kez el salladım. Hatta bir keresinde kahve almak için arabama doğru giderken kamyonetinden bir şey çıkardığını gördüğümde "günaydın" diye seslendim. Selamıma karşılık vermediği gibi, beni duymamış gibi davrandı.

Ona şüpheyle yaklaştım ama o gün kulübelerimize giden yolda kamyonetiyle yanından geçerken ona el sallamıştım ve direksiyonu tutan parmaklarından birini bile kaldırmamıştı.

Bu yoldaki tek kabin bizdik, yani burada olduğumu bilmiyor değildi. Pislik.

Ama ona ihtiyacım vardı, bu da biraz cazibeli davranmam gerektiği anlamına geliyordu. Bunu yapabilirim. Birkaç gün içinde jüriyi kazanmak için iyi bir alıştırmaydı.

Kapı zili yoktu. Kaşlarımı çatarak kamarama doğru baktım. Benimkinde olup olmadığını fark etmemiştim bile.

Omuz silkerek kapıyı çaldım ve sert ahşabın parmak eklemlerime verdiği hisle irkildim. Kapı sağlamdı. Kapıyı onun duyabileceği kadar yüksek sesle çalacak gücüm olup olmadığını bile merak ediyordum.

Saniyeler geçti, sonra bir dakika, sonra iki. Etrafıma bakındım, kamyonetin hâlâ garaj yolunda olduğunu biliyordum ve kapıyı tekrar çalmayı denedim.

Bu sefer saniyeler geçmedi. Bir saniye bile. Kapı hızla açıldı ve huysuz, pazen giymiş bir adam bana bakıyordu.

"Merhaba," diye ciyaklamayı başardım.

Yüzünün geri kalanıyla uyuşmayan o sıcak, kahverengi gözlere bakarken prova ettiğim konuşmamın geri kalanı aklımdan uçup gitti. Sert yüz hatları, zamanında bazı şeyler gördüğünü ve saçmalıklara ayıracak enerjisi olmadığını gösteriyordu. İşte ben de ona koca bir tabak dolusu saçmalık sunuyordum.

Tabaklardan
bahsetmişken...
"Kurabiye?"

Ona doğru ittim. Kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar derinleşirken, pastel renkteki unlu mamullere kaşlarını çatarak baktı. Bir tanesinin önünde ve ortasında "*Benim Ol*" . Bir diğerinde "*Şirin Turta*" yazıyordu. Ve bir tanesinde de "*Seninim*" yazıyordu.

İçimden homurdandım. Belli ki bunu enine boyuna düşünmemiştim.

"Kurabiye," diye tekrarladım, sanki ne olduklarını bilmiyormuş gibi.

Burası yüz hatlarının yumuşadığı yer. Bana gülümseyebilir bile. Kim kurabiyeleri geri çevirebilir ki? En azından bir tane alır ve büyük bir ısırık alırdı.

Bunların hiçbirini yapmadı. Sadece çorbasına konan bir sinekmişim gibi bana baktı. "Fırınım bozuldu," diye ağzımdan kaçırdım.

"Yardıma ihtiyacım var."

Kurabiyeleri indirdim, kendime ondan daha yakın bir yere koydum ve bekledim. Eğer saçmalıklara ayıracak zamanı yoksa ve kurabiyelerimi istemiyorsa, sadede gelirdim.

Kurabiyelerimi istemedi. Bu neden kulağa cinsel bir şeymiş gibi geliyordu? Bunu anlayabilseydim, bunun neden reddedilme gibi hissettirdiğini anlayabilirdim. Adama bakmak bile kalbimi hızlandırıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Bir ister misin?"

"Sanırım tamamen ölmüş," dedim. "Bana yardım edebileceğinizi umuyordum." Kaşları kalktı. "Ben elektrikçi değilim. İşin içinde kablolama var.

Bunu herhangi birine yaptırmak akıllıca değil."

"Oh," dedim, hayal kırıklığı sesime yansımıştı. "Sanırım bir elektrikçi bulmaya çalışmalıyım, ha?"

Başımın üstündeki bir şeye baktı ve sonunda bir iç çekti. "Seninle orada buluşuruz. Bana kurabiye ya da başka bir şey ödemene gerek yok. Sadece alet çantamı almama izin ver, hemen geliyorum."

Ve böylece geri çekilip kapıyı suratıma çarptı. Hiçbir anlamı yoktu ama kulübeme geri dönerken aptalca bir sırtış takındım. Fırınımı tamir ve hayatımda gördüğüm en ateşli adamla biraz zaman geçirecektim.

Gün şimdiden iyiye gidiyordu.

Ten son yapmak istediğim şey öğleden sonrayı geveze, aşırı neşeli bir komşuyla geçirmektir. Normalde işi bitirip buradan gitmek için acele ediyor olurdum.

uzatmanın ne anlamı var?

Çünkü çok ateşliydi. İşte bu yüzden.

"Her neyse, muhtemelen yaptığım en aptalca şeydi," dedi. "Kiralık bir kulübenin fırınının çalışacağının garantisi yok. Ama evimdeki fırın tam bir hurda yığını. Hiçbir şeyi doğru düzgün pişirmiyor. Başka ne yapabilirdim ki?"

Ardından sessizlik geldi ve bana bir soru sorduğunu anlamam bir saniye sürdü. Geldiğimde sobanın bulunduğu delikteki kabloları kontrol ederken sesi arka plan gürültüsü gibi gelmişti. Ama bu beni sakinleştiren türden bir arka plan gürültüsüydi.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf şeydi ve çok boktan şeyler yaşamıştım. Durmadan konuşan birinin *sakinliği* mi? Bu da neydi böyle?

Ben geldikten hemen sonra kendimizi tanıtmıştık ve o andan itibaren çok az şey söylemişim. Yine de umurumda değildi. En azından bana arkadaşlık ediyordu.

"Sanırım yapman gerekeni yapıyorsun," dedim. "Gelip bana yardım edebilir misin?"

"Oh evet. Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Çenemi tutamadım. Gergin olduğumda çok konuşma eğilimindeyim. Ve sessizlik beni geriyor. Pek konuşkan biri değilsin."

"Öyle de denebilir," dedim. "Sadece kabloları bağlarken bunu tutmana yardım etmeni istiyorum."

Fırını tüm yanlışı yerlerinden tutarak yerine geçti. "Bunun gibi mi?"

"Yanlardan," dedim. "Onu yerinde tutmak için vücudunu kullanabilirsin."

Vücudu. Bunu düşünmek istemiyordum. Ama bu sözleri söylemek, ellerimin dokunmak için kaşındığı kıvrımlara dikkatimi çekmişti.

Ve şimdi durduğum yerden onu göremesem de bana çok yakın duruyordu. Vanilya kokusu alıyordum, muhtemelen arkamızdaki adada duran kalp şeklindeki kurabiyelerden geliyordu.

Tabağı uzattığında ve kurabiyelerin üzerinde *I'm yours (Seninim)* gibi sözcükler gördüğümde aklıma bir geldi. Bu kadınla çıplak kalmayı içeren düşünceler. Benimle flört ediyor gibi görünüyordu, hatta belki de kendini bana sunuyordu.

Ama tabii ki bu çok saçmaydı. O benim komşumdu. Ve bir tabak kurabiye getirmek komşuluktur. Ücretsiz iş gücü karşılığında olmasaydı bile, bunun cinsel bir yanı olmazdı.

Yine de insanın aklı ister istemez dolaşıyor.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu. "Eğer seni elektrik çarparsa kendimden kesinlikle nefret ederim."

"Ben de senden nefret ederdim," dedim.

"Bu bir şaka mı? Senden duyduğum ilk şaka mı?"

Aslında bir şaka değildi ama evet, kötü bir mizah girişimimdi. Yine de sorusuna cevap vermedim. Onun yerine profesyonelce davrandım.

"Şalterden kapattım, unuttun mu? Evin bu kısmına elektrik gelmiyor."

"Doğru," dedi. "Bunu daha önce yaptınız mı?"

Lanet olsun. Sadece konuşkan olmakla kalmıyor, şimdi de benim konuşmamı bekliyordu. Tam bir pislik olabilirdim ama yine de içten içe bir beyefendiydim. Doğru yetiştirildim ve orduda zaman geçirdim. Görgü kuralları benim için ikinci doğaydı. İstesem de onun gibi güzel bir kadına kaba davranamazdım.

"Orduda sekiz yıl" dedim. "Sanırım her şeyden biraz öğrendiğimi söyleyebilirsin. Ayrıca, evdeki tek erkek bendim. Eğer

Bir şeyin tamir edilmesi gerekiyordu, birine ödeyecek paramız yoktu ve genellikle bu konuda pislik yapan bir ev sahibimiz vardı."

Pislik. İrkildim. Genelde kadınların önünde küfretmezdim, özellikle de çok iyi tanımadığım kadınların. Tamam, bugünlerde iyi tanıdığım kadın yoktu.

Güldü. "Buranın sahibi olan adamın sana bir iyilik borcu var. Zaten bozulacaktı ve tamir etmesi için bir elektrikçiye para ödemek zorunda kalacaktı. Sen az önce onu bir sürü paradan kurtardın. Ona söylememi ister misin?"

"Hayır," dedim. "Ama sen gittikten sonra kırabilirim ve sen de ona fırının çalışmadığı için para iadesi istediğini söyleyebilirsin."

Sessizlik. Ona bakmak istedim ama gözlerimi yaptığım işten alamıyordum.

"Baştan buraya gelmemeliydim," dedi sonunda. "Sadece uzaklaşmak istedim... ve birkaç günlüğüne kendi başıma bir şeyler yapmak. Ailem her zaman benim için her şeyle ilgilenirdi. Bu yüzden burada yalnızım. Yarışmaya da bu yüzden katıldım. Kendime ve tüm dünyaya berbat biri olmadığımı kanıtlamak istiyorum."

Son birkaç dakika içinde ses tonu değişmişti. Neşeli, yerinde duramayan geveze olmaktan çıkıp bir tür kriz geçiren birine dönüşmüştü. Orta yaş krizi olamayacak kadar gençti.

"Evet, liseden sonra hemen hayata atıldım," dedim. "Mezun olduktan sonra doğruca acemi birliğine gittim. Ortılığı dağıttığımda arkamı toplayacak kimsem yoktu. Ne yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun."

Ardından gelen sessizlik, ses tonumun çok mu sert olduğunu merak etmeme neden oldu. Sertleşmiş ve alaycıydım. Belki biraz da acıydım.

Tamam, çok acıydı. Hayat bana bir yığın limon vermişti ve bunlar çok ekşiydi. Her zorlukla mücadele ettim ve diğer taraftan çıktım.

Bu kadın gibi insanların yaptığı gibi, bir süreliğine sahillerde dolaşabilseydim güzel olurdu. Ben evde tek başıma kalırken, haftada seksen saat çalışan, zor durumdaki bir anne yerine aileye liderlik eden iki ebeveyne sahip olmak. Koridorun karşısındaki dairede oturan kadın bir şeye ihtiyacım olduğunda bana yardımcı oluyordu ama on yaşında bir çocuğun bütün gün tek başına bir dairede başına gelebilecek her türlü bela vardı.

Hailey'nin durduğu yere doğru ilerlerken bu düşünceleri bir kenara ittim. Amacım onu tekrar yerine yerleştirmekti ama o hemen hareket etmedi ve bu da beni ona rahatsız edici derecede yaklaştırdı.

Belki de hiç rahatsız edici değildi. Aslında, *çok* rahattı. Vanilya kokusu neredeyse bunaltıcıydı. Ama üzerimdeki etkisinden kaçınmak için nefesimi tutmak yerine derin derin içime çektim.

"İstiyor musun...?" Ona sağa kaymasını işaret ettim.

"Özür dilerim," dedi. "Emin değildim..." Durakladı ve başını salladı. "Boş ver."

Sağa doğru kayarak fırının o tarafını aldı. Birlikte, ağırlığın çoğunu ben taşıyarak fırını yerine . Sonra geri çekildim ve inceledim.

"Bana doğru görünüyor," dedim. "Bu şeyi çalıştırmaya ve çalışıp çalışmadığını görmeye hazır mısınız?"

Şalter kutusuna gitmek için ondan uzaklaşana kadar güzel fırıncının üzerimdeki etkisinin tam olarak farkına varmamıştım. Sanki son yarım saattir açmışım gibi ciğerlerime hava çektim.

Ama bir kadından etkilendiğim her an hissettiğim o duyguyu beklerken daha da tuhaf bir şey oldu. Duvarlar üzerime kapanmıyordu. Gayet iyi nefes alıyordum. Tamam, onunla hissettiğim bu yoğun kimyanın etkisinden kurtulmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı ama bu korkuyla aynı şey değildi.

Hayır, bu tamamen başka bir duyguydu. Heyecan.

"Çalışıyor," diye seslendi düğmeyi çevirmemden saniyeler sonra.

Döndüğümde onu ocağın önünde dururken buldum. Önlüğünü çıkarmıştı ve şimdi adaya doğru itilmiş taburelerden birinin üzerine ötmüştü.

Şimdi fırsatım varken vücudunu tepeden tırnağa taradım, soluk pembe kazağını ve etkileyici yuvarlak poposunu kadar dar kot pantolonunu inceledim. Saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, kalın, kırmızımsı kahverengi teller hareket ettikçe sallanıyordu.

Ama döndüğünde tüm dikkatimi çeken yüzü oldu. O büyük kahverengi gözler ve o sarhoş edici gülümseme.

Kahretsin, çok güzeldi. Bunu söylemenin tek yolu buydu.

"Sana teşekkür etmek için yemek yapıyorum," dedi. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Tezgâhtan alet çantamı almak için fırına doğru ilerliyordum ama onun sözleri adımlarımı yavaşlattı. Adanın yanında durdum.

"Daha öğlen oldu," dedim.

"Saat ikiyi geçiyor aslında." Omzunun üzerinden fırına ve tekrar bana baktı. "Saat sıfırlandı."

Doğru, saat on ikiyi gösteriyordu. Bunu fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

" altıda," dedi. "Lazanya sever misin?" Başımı salladım. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını hafifçe yana eğdi. "Ödüllü bir fırıncının lezzetli lazanyasını gerçekten geri mi çevireceksin?"

"Fırıncılığınız ödül mü kazandı?" Ben sordum.

Başını dikleştirdi ve omuz silkti. "Hayır, ama yakında olacak, büyük ölçüde senin sayende."

Tek yaptığım fırını tamir etmekte. Ödüller ya da fırıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Senin yeteneklerin olmasaydı, birkaç gün içinde Baştan Çıkarma Zirvesi'ne yanımızda getirmemiz gereken pişirme örnekleri olmadan gidecektim. Onlara sahip olmamanın beni diskalifiye etmeye yetip yetmeyeceğinden emin değilim ama bunu öğrenmek istemiyorum."

"Baştan Çıkarma Zirvesi mi?" Ben sordum. "Orası gerçek bir yer mi?"

Eğer öyleyse, oraya gitmek istiyordum. Özellikle de bu kadın tarafından baştan çıkarılmak anlamına geliyorsa. Ya da belki de baştan çıkaran ben olurum. Her iki durumda da, benim için sorun yoktu.

"Kuzey Carolina'da küçük bir dağ kasabası," dedi. "Çoğunlukla kayak sporuyla tanınıyor. Ancak kayak sezonu bittikten sonra bile işlerini sürdürmeye çalışıyorlar."

"Orada kayak sezonu hâlâ devam ediyor mu?" Pencereleere doğru bakarak sordum.

Montana'da hava hâlâ soğuktu ama belki de Kuzey Carolina'ya artık kar yağmıyordu. Kayak hakkında bir şey biliyorsam ne olayım.

"Bu yıllık bir etkinlik," dedi. "Bizim için bir blok oda ayırmışlar. Sanırım kayakçılar bundan hoşlanmıyor ama fırıncılar da kayak yapmayı seviyor. Her neyse, henüz Sevgililer Günü değil ama bu ay aşk ayı olduğu için kurabiyelerimi Sevgililer Günü temalı yapmaya karar verdim." Adaya doğru işaret etti. "Bir tane denemek istemediğine emin misin?"

Onlara bakarken bile ağzım sulandı. Tatlıları pek sevmezdim ama lanet olsun ki bunlar güzel görünmüyordu.

"Belki bir tane," dedim.

Uzanıp en üsttekini aldım ve üzerindeki yazılara baktım. *Benim ol*. Bir ısırık alırken bakışlarımı kaldırdım ve doğrudan ona baktım. Sanki ben

bir mesaj gönderiyordu.

Ama vermek istediğim mesaj şuydu: Hayır, ben onun olmayacağım. Ya da herhangi birinin. Bu benim ilk içgüdümdü. Ne pahasına olursa olsun kalbimi korumak.

Sorun şuydu ki, ben bunun tam tersini hissediyordum. Eğer birine ait olacaksam, karşımda duran bu kadın o kişi olacaktı. Ve bu nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir duyguydu.

Bu bir randevu değil.

I Üç kez kıyafet değiştirdim ve sadece dört üşt ve iki alt getirdiğimi düşünürsek bu çok fazlaydı.

Bu bir randevu değil.

Aynanın önünde durup yirmi dakika boyunca saımı ve makyajımı mükemmelleştirdim. Sonunda geri çekilip bordo kazağıma ve uyumlu rujuma baktım.

Bu bir randevu değil.

Hazır olduğumda, masayı hazırlamak ve yer ayarlarını yeniden düzenlemek için yarım saat harcadım. Sonunda, masanın ortasına büyük bir kase salata koyduğumda, vücudumun bunun bir randevu olduğunu düşündüğünü itiraf etmek zorunda kaldım. Kendime ne dersem diyeyim, komşumunu akşam yemeğine davet ettiğim için gergindim.

Üç kez yüksek sesle vurulunca nefesim kesildi ve sıçradım. Bu kulübenin kapı zili vardı ama belki de Sawyer kapı zili olmamasına o kadar alışmıştı ki bunu aramamıştı. Ya da belki de kapı zilini bilerek evinin dışında bırakmıştı ve onlara karşı bir şeyi vardı.

Kapıya kadar gelmiştim ki hala önlüğümü giydiğimi hatırladım. Hızla çözdüm ve başımın üzerinden geçirdim, düzgünce katladım ve kapıyı açarken sol elimde taşıdım.

"Merhaba," dedim ona en parlak gülümsememi sunarak.

Sawyer verandada durmuş, sol elinde beceriksizce bir altılı paket tutuyordu. "Şarabım yoktu. Adairsville'e gidip biraz almalıydım."

Başımı salladım. "Ben bira içerim."

Elinde altılı paket var mıydı? Belki bir tane almaya gitmiştir. Hayır, bu bir randevu değildi ama öyleymiş gibi düşünüp duruyordum.

"İçeri gel," dedim.

O içeri girerken geri çekildim ve kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes aldım. Muhtemelen altılı paketi almayı teklif etmeliydim ama ellerim titrerken onu düşürmekten korkuyordum. Bunun yerine onu kulübeye ve mutfığa doğru yönlendirdim.

"Harika kokuyor," dedi.

"Lazanya yaklaşık yirmi dakikadır dinleniyor, yani hazır olmalı. Ben bardakları getireyim."

Masayı hazırlamak için harcadığım onca zaman boyunca bardakları düşünmemiştim bile. Ya da ona ne içireceğimi. İyi ki bira getirmişti, çünkü elimde sadece diyet soda ve şişe su vardı.

"Benim için bardağa gerek yok," dedi Sawyer.

Ona bakmak için döndüm ve bir sandalyeyi arkaya çektiğini ama oturmak için hareket etmediğini fark ettim. Altılı paket salata kâsesinin yanındaydı. Uzanıp biralardan birini aldı, kapağını açtı ve onunkinin tam karşısında duran benim tabağımın yanına koydu.

"Demek fırıncısın?" diye sordu.

Önlüğümü adanın üzerine yerleştirdim, sonra lazanyayı alıp masaya taşımak için tutacakları aldım. Tahtaya zarar vermemek için ortasına bir havlu koymuştum bile.

"Olmak istiyorum," dedim. "Sanırım şu anda bana hobici diyebilirsiniz. Liseden mezun olduğumdan beri Billings'te bir fırında çalışıyordum ama birkaç ay önce kapandılar, bu yüzden iki iş arasında kaldım. Ya şimdi ya hiç."

Biranın kapağını açmış ve büyük bir yudum almıştı ama hâlâ ayakta durduğunu fark ettim. Önce benim oturmamı bekliyordu. Gerçek bir centilmen.

"Bu Baştan Çıkarma yeri-" Duraksadı ve ağzının biraz eğlenerek seğirdiğine yemin edebilirim. Sonra devam etti. "Fırıncı olmak için gitmek istediğin yer bu Baştan Çıkarma Zirvesi yeri mi?"

Başımı salladım. "Yarışma bu yıl sadece burada düzenleniyor. Ama kazanan elli bin dolar ve iş kurma konusunda yardım alacak.

istediğimiz şehirde fırın açabiliriz."

"Seduction Summit gibi bir kasaba mı?"

"Hope Peak gibi bir kasaba," dedim derin bir nefes alarak. "Muhtemelen küçük olur ama böyle bir yerde vitrinlerin o kadar pahalı olmadığını ve rekabetin çok daha düşük olduğunu düşündüm. En azından büyük zincirler hakkında endişelenmeme gerek yok."

Ben tabağıma bolca lazanya alıp onunkine uzanırken Sawyer beni izledi. Elimi neden öyle uzattığımı anlaması bir saniyesini almış gibiydi.

Sonunda tabağını aldı ve bana uzattı. Ona aldığımdan daha büyük bir lazanya porsiyonu verdim.

"Salata," diye soluklandım, kaseye herhangi bir kap koymayı unuttuğumu fark ettim.

Döndüm ve kap kaçak çekmecesine koştum, sandalyemi geri çekip oturmadan önce onları kaseye koymak için geri döndüm. Ancak o zaman ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Lazanya çok zaman alan bir süreçti ve üç saatin büyük bir kısmını ayakta geçirmiştım.

Sandalyesini geri çekip oturmadan önce bir an tereddüt etti. "Tüm bunları yaptığınız için teşekkür ederim."

"Fırınımı çalıştırdığınız için teşekkür ederim."

Omzumun üzerinden mutfağa doğru baktı. "Sormayı unuttum. Sanırım her şey yolunda gidiyor?"

Başımı salladım. "Daha iyisi olamazdı. Ne yaptığını bilmiyorum ama sen hayat kurtarıcısın."

"Daha çok kurabiye koruyucu gibi."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "Peki ya sen? Bütün gün kendimden bahsederek çok kaba davrandım."

Bütün gün biraz abartılı olabilir. Ne de olsa yarım saattir buradaydı. Ama ne demek istediğimi anlardı.

"İşte bu kadar," dedi.

Tabağımın yanına koyduğum kâseye biraz salata koymamı izledi. Sonra elimdeki tek salata sosu olan salata sosunu aldım ve üzerine serptim.

"Bahçemle ve kulübemle ilgileniyorum." Omuz silkti. "Terhisimden sonra buraya taşındığımda satın ."

Tahliye. O kelimeye kilitlendim.

"Sen bir veterinersin," dedim. "Bundan daha önce bahsetmiştin."

"Sekiz yıl orduda kaldım. Kalçamdan vuruldum. Dost ateşiydi ama onurlu bir şekilde terhis edilmem için yeterliydi. Oldukça basit bir hayat yaşıyorum ve masraflarımı karşılayacak kadar birikmişim var, ama sonunda bir şeyler yapabilirim. Belki tamirci olarak çalışırım, kasabada ufak tefek işler yaparım."

"İnsanlar için fırın tamir etmek mi?" diye sordum. "Aynen öyle. Bana kefil olabilir misin?"

Gözlerimiz buluştu ve ben bir şeyler hissettim. Kendime hayal gördüğümü söyledim. Muhtemelen onu her şeyden çok kızdırmıştım. Ama hemen gözlerini kaçırmadı.

Yine de sonunda bakışlarını çekti ve tabağına indirdi. Çatalını aldı ve lazanyaya daldı, o kadar büyük bir lokma kesti ki ağzına sığdırmasının mümkün olmadığından emindim.

Ama o tam olarak bunu yaptı. İçine soktu ve gözlerini kapattı. Nefesimi tuttum, uzun bir an boyunca nefret ettiğinden korktum. Ya da belki de çok erken ısırılmıştı ve yeterince soğuk değildi. Tanrım, dilini mi yaktı? Yemek yaparken yakışıklı komşumu yaralaysaydım çok utanırdım.

Çiğnemesini ve yutmasını beklerken biramın kapağını açtım ve büyük bir yudum aldım. Sadece bir yudum bile beni rahatlattı. Ben de bir tane daha aldım. Bu benim kaldıracabileceğim kadar alkoldü. İçki konusunda hafif biri idim ama sinirlerimi biraz yatıştırmıştı.

Sawyer gözlerini açtı ve konuşmaya kaldığımız yerden devam etti. "Her neyse, amacım bu değildi. Bu kadar olacağını tahmin etmemiştim..."

"Sıkıcı mı?" Ben sordum.

Bunu uzun süre düşündü ve başını salladı. "Aslında daha yavaş bir tempoda rahatım. Başkent'in banliyölerinde büyüdüm. Banliyö hayatı bana göre değildi."

"Benimki de."

Kendi sözlerime şaşırmıştım. Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Hayalim böyle bir yerde yaşamaktı. Pitoresk, güzel ve nazik insanlarla dolu. Ya da ihtiyacınız olduğunda gelip fırınınızı tamir edecek huysuz insanlarla.

"Yine de banliyödeki gençlik yıllarımdan keyif aldım," dedim. "Herkesin eğlenebileceği kadar."

"Dur tahmin edeyim." Çatalını bıraktı ve uzun bir süre beni inceledi, gözleri kısıldı. "Sen bir amigo kızdın. Okulun en popüler kızyydın."

Güldüm. "Pek sayılmaz. Benim mezun olduğum sınıf yedi yüz kişiydi."

Kaşları çatıldı. "O kalabalığın içinde bile okulun en seksi kızı sen olmalıydın."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Çok erken geliştin. Popüler kızlardan biraz daha fazla kilom vardı ama umurumda değildi. Tüm bu şeyler bana sığ geliyordu. Muhtemelen onlardan çok daha mutluydum."

"Peki, o zamanlar neyle ilgileniyordun? Fırıncılık mı?"

"Liseden sonraki yaz fırında işe girene kadar gerçekten ciddi bir şekilde pişirmeye başlamadım. Her zaman hobimdi ama lisedeyken biraz aptaldım. En azından geleneksel olarak. Müzik grubundaydım. Flüt çalardım. Yarışmalar falan kazanırdık. En iyi insanlardan bazıları benimle gruptaydı."

"Eminim çok çıktınız," dedi.

Bu yorum karşısında hareketlerim dondu. Buna nasıl cevap vermeliydim? Dürüst olabilirdim ama beni yargılar mıydı? Yalan söyleyebilirdim ama bunun ne anlamı olurdu?

Gerçeği söylemeye karar verdim. "Hayır, hiç de değil, ama bunun için minnettarım. Aşık olmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak için önümde koca bir hayat var. Gençlik yıllarım arkadaşlarla vakit geçirmek ve bir gün kendi işimi açmak için bilmem gerekenleri öğrenmekle geçti."

Tamam, bu biraz abartı olabilir. Okul bana temel bilgileri verdi, ancak derslerimin çoğu başarılı bir iş kurmaya ve büyümeye odaklanmadı. Kitaplar, podcast'ler ve çevrimiçi kurslar sayesinde artık bunu öğreniyordum.

"Hiç çıkmadın mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiç çıkmadım. Bugüne kadar. Sanırım daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor. Bu yarışma aradan çıktıktan sonra buna odaklanabilirim ama..."

Tereddüt ettim, ona baktım. Tamamen dürüst davranmıyordum. Gerçek bundan daha karmaşıktı.

"Arkadaşlarım çok seçici olduğumu söylüyor ama Billings'in her yerinde senin gibi ateşli erkekler yok. Çoğu banliyö erkeği..."

Bu cümleyi bitirecek bir kelime bulmakta zorlandım. Yıllar boyunca tanıştığım erkekleri kötülemek istemedim ve kesinlikle bir sürü çıkma şansım oldu. Sadece o erkeklerin hiçbirine ilgi duymuyordum.

"Sıkıcı mı?" diye tahmin etti. "Kendini beğenmiş?"

"Karılar," diye geveledim kendimi durduramadan, sonra yüzümü buruşturdum.

"Özür dilerim.

Bu muhtemelen biraz ağır oldu."

Başını salladı ve yüzünde bir gülümseme belirtisi gördüğüme yemin edebilirim. "Lisede pek başarılı değildim. Son yılımda kooperatif programından yararlandım ve sadece yarım gün gittim. Geri kalan zamanımı yerel bir ev inşaatında çalışarak geçirdim. Zor bir işti ama beni dışarıya çıkarıyordu ki tam da olmak istediğim yerdin."

"Bu kesinlikle lisedeyken çıkacağım türden bir adam," dedim, ağzıma biraz marul atıp çiğnerken yana bakarak.

"Peki ya şimdi?" diye sordu.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim, ne sorduğundan emin değildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Lisedeyken çıkacağın tipte bir adam olduğumu söylemiştin. Peki ya şimdi?"

Oh, kahretsin. Bu sefer ayağımı sokmuştum. Evet, onunla çıkardım. Gözümü kırpmadan. Aslında, şu anda yaptığımız şeye randevu demeyi çok isterdim.

Neşeli bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. "Yani, sana bir baksana. Her kadın seni listesinin başına koyar."

Liste mi? Ne listesi? Hiç çıkmadığıma şaşmamalı. Bu işi büyük bir şekilde batırıyordum.

Çiğnemeyi bıraktı ve bana baktı. Sonra yutkundu ve şöyle dedi: "Hiçbir kadın umurumda değil. Özellikle senden bahsediyorum."

Doğru mu duyuyordum? Bu adam onunla çıkmak isteyip istemediğimi mi soruyordu? "Belki de bu bir randevu sayılır," diye ağzımdan kaçırđım.

Bunu takip eden sessizlikte, kalbimin atışını duyabildiğinden emindim. *Bam-bam, bam-bam, bam-bam.* Sakin davranmak için elimden geleni yapıyordum ama ona bakıp cevap vermesini beklerken nefes almayı bırakmıştım.

Başını iki yana salladı. "Asla olmaz."

Kalbim sıkıştı. Evet, benimle çıkmak isteyeceğini düşünmem biraz aptalcaydı. Bu konuda hiç pratik yapmamıştım. Pratiksizliği bir kenara bırakalım, zaten hiç pratik yapmamıştım.

Ama tam gözlerimi tabağıma indirmişken tekrar konuştu. Sözleri başımı kaldırdı.

"İlk randevumuz benim ikramım olacak," dedi. "Seni kayak kulübesinde yemeğe götüreceğim. Şehirdeki en şık restoran."

Teklifini kabul ettiğimde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Ama aklıma bir şey gelince moralim bozulmaya başladı. Birkaç gün içinde şehirden ayrılıyordum ve bunun ötesinde bir planım yoktu. Eğer yarışmayı kazanırsam, işimi kurmaya çalışırken kasabada bir yer kiralamayı planlıyordum. Ama kaybedersem, tek seçeneğim eve, ailemin garajının üstündeki ek odaya dönmek olacaktı.

Burada kalmak, yarışmaya gitmek ve ihtiyacım olan tüm malzemeleri satın almak için elimdeki her kuruşu harcadım. Geleceğim o para ödülünü kazanmaya bağlıydı.

Ama şimdi geleceğim burada, Hope Peak'te olmasını her şeyden çok istiyordum. Bu adamdan uzaklaşmak ve onu bir daha hiç görmemek istemiyordum.

Isertti. Kaya gibi sertti. Ve bu konuda hiçbir şey yapmak .

Hiç mantıklı değildi. Normalde otuz bir çeker ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldardım. Ama bu gece öyle olmayacaktı.

Bir homurtu çıkardım ve yorganı fırlattım, bu da görüş alanımdaki çok bariz ereksiyonu görmezden gelmemi imkânsız hale getirdi. Yan kapıya gidip kapıyı çalabilirdim. Hailey'nin çalabileceğim bir kapı zili vardı. Duyduğundan emin olmak için bunu yapmam daha iyi olurdu.

Sonra ne olacaktı? Kapıyı açtığında onu tutup öpecek miydim? İşlerin nereye gittiğini gördün mü?

Hayır, bu doğru olmaz. Bir erkekle yatmadan önce onu tanımak isteyecek birine benziyordu.

Ona karşı sabırlı olmalıyım. Acele etmemeliydim. Yarışması biter bitmez, onu geri dönmeye ikna edecektim. Ya da belki onun olduğu yere giderdim. Birbirimizi telefonla tanıyabilirdik. Ya da mesajlaşarak. Ya da posta güvercini. Hangi yöntemi tercih ederse.

Oturma odasından gelen bir ses beni ayağa kaldırdı. Lanet olsun. Bir köpek almam gerektiğini biliyordum. Kötü bir tane. Gece geç saatte içeri giren bir davetsiz misafire saldıracak türden.

Ama ön kapımı açık bırakmıştım. Evet, bunu bir sebepten dolayı yapmıştım. Hailey'nin gecenin bir yarısı beni arzulayarak uyanacağı ve gizlice buraya geleceği gibi garip bir fantezim vardı. Belki benimle yatağa girecekti ve bir şey diğerine yol açacaktı ve...

Öyle bir şey . Onun yerine, kapıyı bir hırsıza açık bırakmışım.
Ya da belki bir katil.

Silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye odayı taradım. Bir baltam vardı ama arka taraftaydı. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Sonunda yumruklarımın silah görevi görmesi gerektiğine karar vererek yataktan çıktım. Belki hırsız çıplak uyuduğumu görünce çok şaşırır ve kaçardı. En azından elindeki silahı bırakırdı.

"Sawyer?"

Kadın sesi hiç de beklediğim gibi değildi. Beni olduğum yerde durdurdu. Bu komşumun sesiydi. Lezzetli bir akşam yemeği ve ardından yediğim en güzel kurabiyelerin ardından evinden ayrıldığımdan beri aklımdan geçen sesti bu.

"Hailey?" Kapının eşiğinde durup ana salona bakarak sordum, elim kapının pervazındaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bunu neden sormuştum? Haber vermeden ama her zaman hoş karşılanarak buraya gelmesi benim fantezimdi.

"Uyuyamadım," dedi. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

Başımı salladım. "Uyumuyordum ama bekle. Üzerime bir şeyler giyeyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bir adım geri atmıştım ama bir kez daha sesi beni durdurdu. Onu görmemek için hâlâ alt tarafımı mümkün olduğunca geride tutuyordum. Az önce giyinmek zorunda olmadığımı mı söylemişti?

Bu muhtemelen gideceği anlamına geliyordu. Giyinmesine gerek yoktu. Sadece uğramıştı ve şimdi de kendi yoluna gidecekti.

Ne söyleyeceğimi düşünürken uzun bir sessizlik oldu. Kapıdan geçemiyordum ve onu kesinlikle içeri davet edemezdim, bu yüzden bu garip pozisyonda sıkışıp kalmıştım, aletim hala bir kaya gibi sertti.

"Dışarı çıkabilir misin?" diye sordu.

Soruyu sormadan önce dudağını çiğniyordu, soruyu sorduktan sonra da çiğnemeye devam etti. Ayrıca bana bakmakta zorlanıyor gibiydi, bakışları bir sağa bir sola gidip geliyordu. Bu soruyla uyuşmuyordu. Eğer bana bakamıyorsa, kesinlikle üzerime bir şeyler giymemi isterdi.

"," dedim, belki bilmiyordur diye.

Başını salladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Duruşundan anladım." Buna bir de jest ekledi, bakışlarını kapı aralığında durmak için öne çıksaydım alt yarımın olacağı bölgeye indirdi.

"Çıplak çıkmamı mı istiyorsun?" Ben sordum.

Bunu açıklığa kavuşturmak önemliydi. Eğer yanlış anlamış olsaydım, alınmak için her türlü hakka sahip olurdu. Ama zaten alınmak için her türlü hakkı vardı.

Belki de onu yanlış değerlendirmiştim. Çok tatlı ve masum görünüyordu. Hiç kimseyle çıkmadığından bahsetmişti, bu yüzden bir erkeğin önünde çırılçıplak yürüyeceği düşüncesiyle kaçmasını beklerdim.

Ama birinin çıkmamış olması seks yapmadığı anlamına gelmiyordu. -Ya da en azından çıplak bir erkek vücudunu şahsen görmüştü. İki insanın resmi olarak çıkmadan da yapabileceği çok şey vardı.

"Sen-?" diye başladı sorusuna ama bitiremedi.

Biraz doğruldum ve tehlikeli bir şekilde aşağıya ne koyduğumu göstermeye yaklaştım. "Ne yaptım?"

"Bilirsin, kendine dokun," dedi sonunda.

Buradan bile kızardığını anlayabiliyordum. Üzerinde hâlâ akşam yemeğinde giydiği bordo kazak ve kot pantolon vardı ve ben kulübesinden ayrılalı üç saat olmuştu. O üç saati buraya gelmeyi düşünerek mi geçirmişti?

"," dedim. "Ve bu Tanrı'nın en dürüst gerçeği. İstedim ama... Bilmiyorum. Kötü bir fikir gibi geldi."

Gerisini ona anlatmadım. Yatakta uzanmış mastürbasyon yapmayı düşünürken, bu bana birden acınası göründü. Otuzlu yaşlarımda ortasıydım ve hayatımda gerçek bir kadın olabilecekken fanteziler kurarak mastürbasyon yapıyordum.

Evet, Hailey ile tanıştıktan sonra her şey boş göründü. *Hayatım* boş görünüyordu. "Oh," dedi.

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Onu düşünürken burada mastürbasyon yapmamı mı istiyordu?

İşte o zaman kafamda bir ampul patladı. Beni tahrik edip etmediğini öğrenmek istedi. Cevabım, bunun cevabının kocaman bir hayır olduğu izlenimini verdi.

"Tahrik oldum," dedim. "Oraya çıkıp sana gösterebilirim."

Emin olmak için ereksiyonumu kavradım, içeri hırsız girdiğini düşünmeden önce olduğundan daha sert olmasa da sert olacağını bilsem de. Normalde bu tek başına beni ölü bir çiçek gibi soldurmaya yeterdi. Ama bu kadın beni o kadar tahrik etmişti ki, dünyanın sonu gelse bile muhtemelen hiçbir etkisi olmazdı.

"Bir bakayım," dedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ağırlığını tek bacağına vererek bana baktı. Yarı yarıya sabırsızca ayağını vurmaya başlamasını bekliyordum. Neredeyse komikti ama gülme modunda değildim.

Derin bir nefes aldım, doğruldum ve kapıdan içeri doğru yürüdüm, dışarı çıktığımda durmadım bile. Ona doğru birkaç adım daha attım, durmadan önce bolca boşluk bıraktım.

"Aman Tanrım," dedi kollarını açıp bir eliyle ağzını kapatarak.

Gözleri üzerimdeydi. Korkunç bir şey görmüş gibi iriydi. Ya da inanılmaz bir şey. Egomun hatırı için, aksini duyana kadar ikincisini seçerdim.

Başparmağımla yatak odasını işaret ettim. "İstersen şimdi gidip giyineyim."

Başını salladı, hâlâ ağzını kapatıyordu, gözleri kocaman olmuştu. Sonunda konuşabilecek kadar elini bıraktı.

"Çok büyük," dedi. "Bu normal mi?"

Ağzımı açtım ve bir şekilde kahkahamı bastırmayı başardım. Bir erkeğin duymak istemeyeceği bir şey varsa, o da böyle bir soruydu.

"Normalin ne olduğunu bilmiyorum," dedim. "Etrafta çıplak dolaşıp başka erkeklere bakmıyorum. Ama istersen dokunabilirsin."

Bu söylenecek boktan bir şey miydi? Bunu düşünmek bile beni tahrik ediyordu ama bir sapık gibi görünmek de istemiyordum.

Bunu bir sessizlik daha izledi. İfadesini okumaya çalıştım ama öylece durdu, gergin bir şekilde dudağını çiğniyordu. Yapmadığı tek şey bana dehşetle bakıp bir daha benimle konuşmamak üzere kulübeden kaçmaktı. Bu iyiye işaret olmalıydı.

"Tamam," dedi. "Yatağına girip ışıkları kapatabilir miyiz? İlk seferimin karanlıkta olmasını istiyorum."

M Kalbim yine hızla çarpıyordu. Sawyer'ın üzerimde böyle bir etkisi vardı. Kendime bunun sadece fiziksel bir şey olduğunu söylemeye çalıştım ama gittikten sonra tek düşünebildiğim oydu. Bana nasıl baktığı, nasıl güldü, kim olduğumla gerçekten ilgilendi.

Bu Sawyer için normal bir durum değildi. Belli ki içine kapanıktı ve açılmakta çok yavaş davranıyordu. Ama sadece birkaç saat sonra kendimi ona hayatımdaki tüm arkadaşlarımdan daha yakın hissettim.

İçgüdülerimle hareket ederek, ne yapacağımı bilmeden buraya geldim. Kapıyı çaldım ama cevap alamadım. Sonra tekrar çaldım. Sonunda kilidi çevirdim ve seslenmeye başladım.

Ama son anda kendimi durdurdum. Bunun yerine kapıyı arkamdan kapattım ve yatak odasının kapısına bakarak gıcırdayan döşeme tahtaları üzerinde yürüdüm.

Kapı açıldı. İçeri girebilirdim. Yatağına tırmanabilir ve neler olduğunu oradan görebilirdim.

Ben bunları yapamadan kapıya geldi. Kapı aralığında durup alt yarısını saklamıştı ama şimdi karşımda duruyordu, çıplak ve tamamen ereksiyon halindeydi.

Aletin uzunluğu ve kalınlığı beklediğim gibi değildi. Kocaman bir şeydi ve ben bakireydim. Bu hiç kolay olmayacaktı.

"Bana hiç seks yapmadığını mı ?" diye sordu. Başımı salladım. "Dediğim gibi, hiç çıkmadım."

"Biriyle çıkmak zorunda değilsin-"

Başımı salladım. "Biliyorum ama ben o tip bir kız değilim. Sanırım tüm kanıtlar bunun aksini gösteriyor."

Buna güldüm, gergin bir gülüştü. Ahh. Beni aptal bir kız öğrenci gibi görmesini istemiyordum. Adamı baştan çıkarmaya çalışıyordum.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım," dedim. "Sadece sana bakmak bile beni..."

Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak alt dudağımı ısırdım. Onu baştan çıkarmaya çalışıyor olabilirdim ama beni kıbar olmayan biri olarak görmesini istemiyordum.

"İçerisi sıcak mı?" diye sordu. "Aynen. Birkaç saat önce kulübenden ayrıldığımdan beri senden başka bir şey düşünemez oldum. Yatmaya gittim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Oraya gidip kapını çalmak istemedim ama uyuyamadım ve bunu yapmak istemedim... bilirsin işte. İşte buradayız. Ve sen bakırsın."

Başımı salladım. "İlkim olmanı istiyorum."

Ve sonuncusu. Bu üç kelimeyi yüksek sesle söylemedim ama aklımdan geçiriyordum.

"Sana nasıl iyi bir sevgili olunacağını öğretmemi mi istiyorsun?" diye sordu. Sesinde bir parça eğlence vardı ama sonra kanepeye yöneldi ve oradaki örtüyü kaptı, duştan sonra havlu gibi beline sardı. Yüzünü bana döndü. "Tek gecelik bir ilişki yaşamaktansa seni yavaş yavaş tanımayı ve bunun nereye varacağını görmeyi tercih ederim."

Başımı salladım. "Bu tek gecelik bir ilişki olmaz. Ondan çok uzak. Ben sadece... hayatta istediğim şeyin peşinden gitmek istiyorum. Yarışmaya katılarak, sonra buraya gelerek ve şimdi de seninle başlayarak bunun peşinden gitmem *gerekiyor*."

"Beni mi istiyorsun?" diye sordu.

Anlaşılmadı mı? Tanrım, bu işte berbattım. Yirmi üç yaşında olmama ve hiç randevuya çıkmamış olmama şaşmamalı.

"Peki neden ışıkların sönmesini istiyorsun?" diye sordu.

İç çekerek yere baktım. Bu konuda kimseye açılmaya hazır değildim, özellikle de ona. Beni güzel ve kendine güvenen biri olarak görmesini istiyordum, çıplak halimle ilgili güvensizlik duymasını değil.

"Sıkı değilim," dedim. "Senin gibi değilim. Spor yapmıyorum. Kıvrımlarımı seviyorum ama hayatım boyunca onlardan utandım."

Oradaydı. Çıkmıştı. Erken çiçek açtım ve günlerce kıvrımlarım vardı. Erkeklerin ilgisini çekiyordum ama tüm zamanımı grup aktiviteleri yaparak geçirdiğim için

Okulda etrafım oyun oynayan adamlarla dolu değildi. En azından Sawyer gibi kendine güvenen biri değildi.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi. "Ama ilk seferimizin karanlıkta olmasını istiyorsan, . Sabah uyandığımda sen yanımda yatarken, güneş pencereden içeri süzülürken neler olacağına dair söz veremem."

Gülümsedim. Bu fikir hoşuma gitmişti. O zamana kadar vücudumun her kıvrımını dokunarak tanıyacaktı zaten.

"Gidelim," dedi, yatak odasına doğru eliyle işaret ederek.

Hareket etmedim. Onun yerine ona baktım. O da bana baktı. Kafası karışmış gibi görünmüyordu, sadece bir hamle yapmamı beklerken sabırlıydı.

"Önce bir şey istiyorum," dedim.

Elini beline götürdü. "Battaniyeyi çıkarmamı mı istiyorsun? Çünkü-"

Başımı salladım ve söyleyeceklerini yarıda kestim. "Beni öpmeni istiyorum, ayakta, tam burada, oturma odanda."

"Buraya gel," dedi.

Sesinde bana bir şeyler hissettiren bir ton vardı. Bacaklarımın arasında daha önce hiç hissetmediğim bir duyguya neden oldu. Elbette, tahrik olmuşum ama böylesini hiç hissetmemiştim.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıp yatak odasından uzaklaşıp ona doğru yürürken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Yine de birkaç adım yaklaşır yaklaşmaz sükûnet üzerime çöktü.

Onun ellerinde güvendeydim. Benimle ilgilenecekti. Evet, bu geceden sonra onu hayatımda istiyordum. İlk ve son sevgilim olmasını istedim. Ama aynı zamanda bana öğretmesini de istiyordum. Onu nasıl memnun edeceğimi göstermesini istedim. Ve bunca yıldır neyi kaçırdığımı görmek istiyordum.

Önünde durdum, ona dokunmadım, sadece bundan sonra ne olacağını görmek için bekledim. Yine de ona doğru çekildiğimi hissettim; karşı konulması zor bir manyetik güçtü bu.

Elini uzattı ve hepsi bu kadar sürdü. Saniyeler içinde kollarımdaydım ve parmak uçlarımdaydım, dudaklarımız buluşurken bedenimi onunkine bastırıyordum.

Yavaş başlamadık, bunun yerine kaybettiğimiz zamanı telafi ettik, son birkaç saatin tüm tutkusu uzun, nefessiz bir öpücükle ortaya çıktı. Elleri kazağımın altından kayarak sırtımın çıplak teninde gezinirken ağzına karşı inledim. Ellerim omuzlarımdaydı ama onları hareket ettirmeye cesaret edemedim,

Keşfetmek için hoş karşılanacağımı bilsem bile. Önce bu öpücüğün tadını çıkarmak istedim.

Muhtemelen inlememden cesaret alan Sawyer sütyenimi çözerken öpüşmeyi derinleştirdi. Ellerini belimde ve göğüs kafesimde dolaştırdı, sonra başparmaklarıyla meme uçlarımı sıyırmak için sütyen kaplarını yukarı doğru itti.

Bu bir inleme daha getirdi. Sanki kendiliğinden olmuş gibi kalçalarım öne doğru itildi, ereksiyonuna baskı yaptı ve onu inletti. Sonunda öpüşmeyi kesti.

"Kahretsin, bebeğim," dedi. "Eğer bu olacakların bir göstergesiye, bu harika olacak. Orada kal."

Benden uzaklaşacağını düşünmüştüm ama onun yerine biraz geri çekildi ve hafifçe diz çökerek beni kollarının arasına aldı. Sanki bir çarşaf yığınının daha ağır değilmişim gibi beni yatak odasına taşıdı.

Yatak odası karanlıktı ama oturma odasının ışığı içeri sızıyordu. Güvensizliklerimi aşıp aşamayacağımı ve kısmi ışıktaki benimle sevişmesine izin verip vermeyeceğimi tartıyordum ki yataktan kalktı, yürüdü ve yatak odasının kapısını kapatarak bizi karanlığa gömdü. Çekilmiş panjurlardan biraz ışık geliyordu ama fazla değil.

Yatağın etrafında yürüdü ve diğer tarafa tırmandı, hala çarşafların üstünde yattığımı fark etmemi sağladı. Çarşaflar üzerime gelene kadar kıpırdandım ve yüzümü ona döndüm.

"Orada mısın?" Ben sordum.

Kıkırdamamı engelledim. Şimdi bunun zamanı değildi.

"Dokunarak git," dedi. "Ne istersen yapabilirsin."

Yatağın etrafında yürüdükten sonra battaniyeyi çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. Bunu anlamamın tek bir yolu vardı. Elimizi uzattım ve elim pazularının üzerine geldi. Bu bana onun yan yattığını ve yüzünün bana dönük olduğunu gösteriyordu.

Nefesimi tutarak elimi yüzüne götürdüm, yanağının üzerinde gezdirdim ve sonunda başımı yastığın üzerinde kaydırarak dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Bu benim ikinci öpüşmemdi. Yoksa aynı adamla ve ilkinden sadece birkaç dakika sonra olduğu için hâlâ ilk öpücüğüm olarak mı sayılıyordu? Tüm bunların nasıl işlediğinden emin değildim.

Sawyer bana dokunmak için hareket etmedi ve ben de önceki sözlerini düşündüm. *Dokunarak git.*

Elimi tekrar pazularına götürdüm ve hatlarını keşfettim. En ufak bir dikkat dağınıklığı göstermeden beni öpmeye devam etti. Kendi kendime meydan okurken gülümsememi engelledim. Öpücükleri daha da kayganlaştığında, işimi yaptığımı anlayacaktım - dokunuşum onu tahrik ediyordu.

Henüz değil ama. En azından dikkatini dağıtacak kadar değil. Ama sadece göğsünden göğüs kafesine doğru ilerliyordum.

Birdenbire benden uzaklaştı ve ona dokunmamı kolaylaştırdığını anlamam bir saniye sürdü. O kalın ereksiyonu elime almamı istiyordu. Vücudumun ısındığını hissederek bacaklarımı birbirine kenetledim.

Sikine doğru ilerlemeye çalışırken işler biraz garipleşti. Her şeyden önce solak degildim. Ama aynı zamanda açısı da garip geliyordu.

Geri çekildi ve sırt üstü yuvarlandı, elim karnının üzerindeydi. Artık hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

Aynı anda hem heyecanlanmış hem de korkmuş bir şekilde elimi yavaşça aşağı doğru hareket ettirdim ve sonunda ona dokunmadan önce tereddüt ettim. İlk başta sadece başparmağımla. Şaftının üzerinde kaydırdım, onun hissine hayret ettim.

Nefesini içine çekti ve ben de en azından bir şeyleri doğru yaptığımı anladım. Tamam, belki de güçlü bir rüzgâr bile onu bu noktadan uzaklaştırabilirdi. Ama yine de ona kendini iyi hissettirebileceğimi bilmek beni heyecanlandırıyordu.

Yüzünü göremiyordum, hatta karanlıkta profilinin ana hatlarını bile. Ama ağır nefes alış verişinden bundan zevk aldığını anlayabiliyordum.

Dirseğimin üzerinde yükseldim ve cesaretle onu birkaç kez okşadım, ta ki sonunda uzanıp beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koyana kadar.

"Bunu biraz yavaştan almalıyız," dedi. "Tabii üzerime boşalmamı istemiyorsan."

Yine dudağımı ısırdım. Daha önce kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Bir erkeğin benimle bu şekilde konuşmasından tahrik olacağımı asla hayal edemezdin. Başka biri olsaydı muhtemelen dehşete düşerdim ama bir erkeğin benden kendini tutamayacak kadar tahrik olması düşüncesi beni heyecanlandırdı. Beni heyecanlandırdı. Vücudumda sıcaklık dalgaları yarattı.

İstediği gibi hareketlerimi yavaşlattım, sonra elimi taşaklarının üzerinde gezdirdim. O da nefesini içine çekti ve beni durduracağından endişelendim. Ama bu keşfetmenin bir parçasıydı, değil mi?

"Tadına bakabilir miyim?" Ona bakarak sordum.

İşte o zaman karanlıkta kalmanın bir hata olduğunu anladım. Yüz ifadesini görmek istedim. Tepkileri bunun büyük bir parçasıydı.

Daha sonra. Bu ilk seferin üstesinden gelecektik ve dediği gibi, sabah bana bakması beni daha rahatlatıacaktı.

İnledi. "Bebeğim, sen-"

"Sadece kısa bir süreliğine," diye araya girdim. "Sadece bir olduğunu görmek istiyorum." Tekrar inledi. "Keyfine bak."

Ama dudaklarımı onun etrafına sardığımda ve onu derinlemesine içime aldığımda nefesi gerçekten ağırlaştı. Cüssesi sayesinde kolay değildi ama her derin nefeste devam etmem için cesaretleniyordum.

Sonra aniden beni itti. "Sıra sende," dedi.

Beni sırtüstü yatırdı ve kot pantolonumun bağlama yerine uzandı. İç çamaşırlarımla birlikte onları da aşağı çekmesine yardım ettim ve hava çıplak tenimi gıdıklarken, bir sonraki adımını görmek için sabırsızlanıyordum.

Alt tarafım çıplak kaldığında, Sawyer üstüme çıktı, bir koluyla kendini tutarken diğer koluyla sol bacağımdan yukarı ve iç uyluğuma doğru ilerledi. Parmakları uyluğumun en iç kısmına doğru gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum. Sonra yavaşça kıvrımlarımı ayırdı ve bir parmağını içeri kaydırды.

"Kahretsin, çok ıslaksın," dedi. "Genelde bu kadar ıslanır mısınız?"

Başımı salladım, sonra beni göremediğini hatırladım. "Daha önce hiç bu kadar ıslanmamıştım."

Yine de bunu bilmek zorundaydı. Sadece kelimeleri duymak istiyordu. Benim gibi, o da beni tahrik edebilecek güce sahip olduğunu bilmek istiyordu.

Ve bu benim için büyük bir uyanış çağrısıydı. Burada kendini mahcup hisseden tek kişi ben değildim. O da onu istediğini bilmek istiyordu. Bu onu heyecanlandırırdı, tıpkı beni heyecanlandığı gibi. Bir şekilde, bu her şeyi kolaylaştırdı.

Sonra düşünecek zamanım kalmadı. Parmağını çekerken yer değiştirdi ve çok geçmeden bacaklarımın arasına girdi, başı tam kalçalarımın tepesindeydi. Bu sırada bacaklarımı daha da araladı ve ben de birazdan olacaklar için kendimi hazırlayarak etrafımdaki çarşafı tutundum.

Dili klitorisime dokunduğu anda içimdeki hisler patladı. Daha önce hiç bir şey hissetmemiştim. Nefes nefese kaldım ve sırtımı kamburlaştırdım, ama dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam ederken kalçalarımı sabit tutmayı başardı.

Fiske vurdu, sonra dilini daireler çizerek kaydırды, bana en iyi neyin hissettirdiğini test ediyor gibiydi. Hepsi iyi hissettirdi, bu yüzden fazla yardımcı olamadım.

Saniyeler içinde beni iç çektirip inletti. Yapabileceğimi bilmediğim bazı sesler çıkardım. Vücudumun bir şeye doğru yükseldiğini biliyordum. Sadece oraya vardığında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Orgazmım beni ele geçirirken vücudumun içinde patlayan havai fişekleri asla beklemezdim. Ağlarken tüm zaman ve mekan algımı kaybettim.

Hatta adını en az bir, belki iki kez söyledim. Muhtemelen tutarsız saçmalıklar mırıldanıyordum. O sırada ses tellerimi kontrol edemiyordum.

Yavaş yavaş hafifledi ama yine de farklı hissediyordum. Daha önce hissettiğimden daha iyi. Tepeden tırnağa karıncalanıyordum ve her tarafım sıcaktı ve hemen tekrar yapmak .

"Bekle," dedi.

Ve sonra yataktan kalktı. Odadan kayboldu, kapıyı açtı ve ışığın içeri girmesine izin verdi.

Çarşafların altına saklanmak için uzandım ama hemen vazgeçtim. Onun yerine, odaya geri döndüğünde, söylemeyi planlamadığım bir şey söyledim.

"Kapıyı açık bırak. Benimle sevişirken seni görmek istiyorum."

I kapının hemen önünde durmuş, ona bakıyordu. *Benimle sevişirken seni görmek istiyorum.* Kelimeler kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Kapıyı kapatmak istemedim. Ona bakmaya devam etmek istedim. Ama şu anda tek görebildiğim çıplak bacaklarıydı. Kazağı, vücudunun henüz yakından tanıdığım kısmını örtüyordu.

"Emin misin?" Ben sordum. "Çünkü ben kolayca..."

Başını salladı. "Olumlu."

Ve sonra, sanki demek istediğini anlatmak istercesine, doğrulup kazağını başının üzerinden çekti. Sütyeni gevşemişti. Oturma odasında öpüşürken bunu yaptığımı unutmuştum.

Gömleğin ardından sütyenini de çıkarıp yere bıraktı. Kendimi olduğum yerde donmuş buldum, daha da fazla ışık olmasını diledim. Sabah güneş doğduğunda onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama şu an için gördüklerim yeterliydi. Koyu renk uçlu meme uçları olan dolgun göğüsler, yuvarlak kalçalar ve tatlı uyluklar. O kalçaları ayırıp içine dalmak istiyordum ama bu onun ilk seferiydi. Yavaş gitmeliydim. Daha sonra daha yoğun şeyler için bolca zamanım olacaktı.

"Buraya gel," dedi. "Bu yatakta yalnız kalmak istemiyorum."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu. Odanın diğer ucuna atladım ve yatağın kendi tarafıma geçme zahmetine bile girmedim. Onun yerine tırmandım, ağızlarımız aynı anda hem tatlı hem de tutkulu bir öpücükle buluştu.

Ecza dolabımdan aldığım prezervatif paketini sağ elimde tutuyordum ve kendimi onun üzerinde tutuyordum. Onu ezmek istemiyordum ama aynı zamanda yumuşak kıvrımlarını göğsümün ve kalçalarımın sert duvarında hissetmeyi de arzuluyordum. İçine daldığımda hem bacaklarının hem de amının bana sarılmasını arzuluyordum.

Ama bunun yerine öpüşmeyi kesip göğsüne doğru ilerledim, dilimi her bir meme ucunun üzerinde gezdirdim, sonra dişlerimle boncuklu bir ucunu hafifçe sıyırmak için durdum. Bunun üzerine haykırdı, sırtını kamburlaştırdı ve hassas bir noktayı vurduğumu anladım. Şimdiden vücudunu ve onu neyin tahrik ettiğini öğrenmeye başlamıştım ve keşfedecek daha çok şeyim vardı.

Elimi bacaklarının arasına götürdüm ve dilimi bir meme ucunun üzerinde gezdirmeye devam ederken klitorisini okşamaya başladım, sonra diğerini, altımda kıvrılırken ve nefes alırken ileri geri gidiyordum. Amacım onu orgazmın ortasına getirmek, sonra da içine girdiğimde onu bitirmektir.

Ama devam etmek ve ona orgazm üstüne orgazm yaşatmak cazip geliyordu. Altımdaki bu kadın mutlu olduğu sürece benim boşalmama bile gerek yoktu.

Bu düşünce dikkatimi çekti. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, yüzü kızarmıştı. Hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Evet, bu kadına karşı ciddi duygular beslemeye başlamıştım bile. Hayatım boyunca aradığım kişi oydu.

Aradığının farkında bile değildim. Kendimi randevuya benzeyen her şeye kapatmıştım. Bazen o bir tabak kurabiyeyle kapınıza gelene kadar ne istediğinizi bilmezsiniz.

Birden gözleri açıldı ve bana baktı. Konuşmaya başladığında, ne beklediğimden emin değildim. Ağzından çıkan kelimelerden de emin değildim.

"O bir prezervatif mi?"

Sağ elime baktım ve başımı salladım. "Son kullanma tarihini kontrol ettim. Biraz endişelendim ama neyse ki hâlâ iyi durumdalar."

Eğer olmasalardı, ne olurdu? Onu hamile bırakabilirim. Bu korkunç bir şey mi olurdu?

Cinsel geçmişimde başka bir zaman olsa, kesinlikle, ama şimdi o kadar emin değildim. Bebek sahibi olmak bana harika gelmiyordu. Ama onunla bir bebek sahibi olmak? Onunla bir *aile kurmak*? Bu düşüncenin beni hasta etmesini bekledim ama bu olmadı. Bunun yerine, geleceğim için alışılmadık bir umut hissettim.

Lanet olsun, çok kötüydüm. Nasıl bu kadar hızlı oldu? "Takabilir miyim?" diye sordu.

Bu en azından aklımı saçma romantik düşüncelerden uzaklaştırdı ve olması gereken yere geri getirdi. Bu güzel kadınla sevişmeye.

"Elbette," dedim.

Sonra prezervatifi ona uzatırken sol kolumun üzerinde dengede durdum. Bakışlarını bana çevirmeden önce uzun bir süre prezervatifi inceledi.

"Ekstra hassas," diye okudu.

Paketi yırtıp içindeki yüzüğü çıkarırken gülümsüyordu. Saniyeler sonra, yüzüğü tabanına kadar yuvarlarken nutkum tutulmuştu, bu sırada bakışları benimkine kilitlenmişti. Ve bu beni en çok tahrik eden kısımdı.

Prezervatif tamamen yerine oturduğunda, "Hazırım," dedi.

Nefesini içine çekerek kendini acıya hazırladığını belli etti. Acıyacaktı. Bundan kaçış yoktu. Ama benim amacım bunu beklediğinden daha az acı verici hale getirmektir... ve sonra ona şimdiye kadar yaşadığı en büyük zevki vermektir. Tekrar ve tekrar.

"Acıdığında bana söyle," dedim.

Başını salladı, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. İşte o zaman anladım. Bana güveniyordu. Onu bu durumdan kurtaracağıma ve duygusal ya da fiziksel olarak incitmeyeceğime güveniyordu. Bu güveni onurlandırmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Hiçbir şey söylemedi, ama yüz hatlarından kısa bir süre için bir irkilme geçtiğinde ve acıyı atlatmak için kendini zorluyormuş gibi gözlerini kapattığında henüz içine girmiştim. Geri çekildim, ilk kez onu acı içinde görmenin kendim acı içinde olmaktan daha kötü olduğunu fark ettim. Vücudumda bir kurşun vardı, yani bu çok şey ifade ediyordu.

Gözleri tekrar açıldı. "Durma," dedi. "Sorun yok."

Buna inanmadım ama elleri kışımdaydı ve beni içine doğru itiyordu. İşte o zaman planımı hatırladım. Beni daha derine iterken, elimi hareket ettirdim. Başparmağım klitorisine temas edip dakikalar önce dilimin izlediğine benzer bir yol izleyince gözleri büyüdü.

"Ne kadar iyi hissettirdiğine odaklan," dedim. "Bu acıya iyi gelecektir."

Bildiğim kadarıyla bu kanıtlanmış bir gerçek değildi. Karanlıkta bir atış yapıyordum.

Ama şu anda yapabileceğim her şeyden çok daha iyi görünüyordu.

Birkaç dakika içinde elleri yanlarına düştü ve göz kapakları sarktı - bu ısınmaya başladığının bir işaretiydi.

Yavaş yavaş daha derine indim, ama çok derine değil. Bu ilk sefer tamamen onu rahatlatmakla ilgiliydi.

"Bu iyi hissettiriyor," dedi, sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Durma."

Gözlerimi yüzünden alamıyordum. O kadar güzeldi ki, benim olduğuna inanamıyordum. Belki henüz değildi ama umarım yakında olacaktı ve ben de hayatımın geri kalan her gününü onu mutlu etmeye adayacaktım.

Başını arkaya yatırdığında orgazmın yakın olduğunu anladım. Bunu engelleyecek bir şey yapmak istemedim, bu yüzden yaptığım şeyi sürdürdüm, modelim veya hızım hakkında hiçbir şey değiştirmedim. Dudakları ayrıldı ve nefesleri ağırlaştı, o güzel göğüsleri yükselip alçalarak onlara dokunmak için can atmama neden oldu.

Haykırdığında, vücudu etrafımda sarsılıyordu, zaten eşiğindeydim, ama bu beni uçurumun kenarına getirdi. Ona derinlemesine pompalamamak için kendimi tutmak zorunda kaldım, ama yine de hızlı hareket ettim, itişlerim beni yukarı doğru itti, sonunda hayatımın en inanılmaz orgazmı beni geçerken haykırdım.

Lanet olsun, eğer bu kadınla ileride seksin nasıl olacağına dair bir işaretse, sadece bir soru sorabilirdim.

"Hayatım boyunca neredeydin?"

I yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Sawyer'ın yatak odasını tararken nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü.

Bu sabah ilk kez uyanmıyor olmamın da yardımı oldu. Aslında, saat sekiz civarında beni öperek uyandırdı ve birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce seviştik -benim için iki, onun için bir orgazm-.

Ama şimdi soluma baktığımda kafası yastıkta değildi. Yatakta yapayalnızdım.

Doğrudum ve etrafıma bakındım. Belki de yemek pişirmek için kalkmıştır diye düşünerek havadaki kahvaltının ipuçlarını bile kokladım.

Kontakt lenslerimle uyuduğumu hatırlayarak birkaç kez göz kırptım ve görüşüm yavaş yavaş yeterince açıldı, böylece yatağın onun tarafındaki dijital saatin üzerindeki sayıları seçebildim. Gördüğüm şey beni yarım düzine kez daha göz kırpmaya zorladı.

"Lanet olsun," dedim. "Bu mümkün değil."

Çarşafı geriye attım ve yatağın etrafında dolaşarak dün gece bir ara yere düşürdüğü örtüyü kaptım. Onu kendi etrafıma sardım ve panjurlara baktım. Evet, bu kesinlikle güneş ışığıydı. Saat öğleden sonra 1:20'ydi. Artık sabah bile değildi.

Kapı aralığından oturma odasına doğru yürüdüm. Sawyer'dan iz yoktu. Banyoyu bile kontrol ettim. Mutfığa girdiğimde, kahve makinesinin üzerinde bir not buldum.

Erzak almak için kasabaya gittim. Birazdan dönerim.

Malzeme mi? Ne tür malzemeler? Bu düşünceden kurtulmak istercesine başımı salladım. Bir önemi yoktu. Bir an önce yan odaya gitmeliydim. Yarın sabahın köründe Kuzey Carolina'ya doğru yola çıkacaktım ve uçağa bindiğimde bir bavul dolusu kurabiyem olmalıydı.

Kahve makinesinin yanında bir kalem vardı, ben de onu aldım ve diğer tarafa yazmak için kâğıdı çevirdim. Teslim tarihime yetişebilmek için yan tarafta yemek pişirdiğimi yazdım. Sonra aceleyle oradan çıktım.

"Fudge, fudge, fudge," dedim ve giyinip kamarama dönerken bu kelimeyi tekrar tekrar söyledim.

Dışarısı buz gibiydi. Dün gece sürünerek buraya geldiğimde bunu fark etmemiştim bile. Ayrıca dün ve bugünün yemek pişirmek için ayrılmış olduğu gerçeğini de düşünmemiştim. Bozuk fırın beni raydan çıkarmıştı ve öğleden sonranın yarısını lazanya yaparak geçirmek de yardımcı olmamıştı.

Ve şimdi çok geride kalmıştım. Bu kadar çok kurabiye yapmanın, onları dondurmanın ve sabaha kadar soğutup paketlemenin insani olarak mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Şekerleme, şekerleme, şekerleme," diye devam ettim kamarama girerken.

Benim kulübem değildi. Sevgililer Günü'nde burada başka birinin kalacağına şüphe yoktu. Ya o kişi güzel bir kadınsa ve Sawyer onunla da yattıysa?

Hayır, bu çok saçmaydı. Sahip olduğumuz şey gerçektir. Sadece bu yarışmayı atlatmam gerekiyordu ve sonra buraya elli bin dolar daha zengin ve bir iş kurmaya ve bu kasabayı evim yapmaya hazır olarak dönebilirdim.

İşe koyulmak için ihtiyacım olan malzemeleri gülümsüyordum. Belki evleniriz. Sawyer'la yandaki kulübede yaşayabilirdim ve sonunda çocuklarımız olurdu. Fırınım bir gün çalışan alabileceğim kadar başarılı olurdu, böylece sadece işleri denetlemek zorunda kalırdım. Elbette yine pişirirdim ama en azından çalışma saatlerimi kendim belirleyebilirdim.

Kendimi işime o kadar kaptırmıştım ki Sawyer'ın kamyonetinin yan tarafta olup olmadığına bakmaya bile vakit bulamadım. Döndüğünde uğrayıp bir şeyler söyler diye düşündüm ama nefes alamadan önce ikinci kurabiyeyi fırına vermiş, ilkinde de adada soğutuyordum.

Gazoz şişemi kaptığım gibi dışarı bakmak için pencereye yöneldim. Gördüklerim karşısında yüzümdeki nötr ifade bir anda kaş çatmaya dönüştü.

Sawyer'ın kamyoneti oradaydı. Buraya geldiğimde garaj yolu boştu ama şimdi değildi. Geri dönmüştü ve selam vermeye bile gelmemişti.

Bu ne anlama geliyordu? İşinin bittiği anlamına mı geliyordu? Benimle yattı ve hayatına devam mı etti?

Hayır, bu mümkün değildi. O da benimle aynı bağı . Bunu gözlerinde görmüştüm. Her şeyden vazgeçmeye ve bana bağlanmaya hazır olduğunu söylememişti ama bu yeniydi. Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Büyük taahhütler için çok erkendi.

Erkekler bir kadınla ilk kez yattıktan sonra ona bağlanmazdı. Bir bakire böyle düşünürdü ve ben artık bakire değildim.

Mutfağa geri döndüm, kalbim ağırlaşmıştı. Oraya gidip onunla konuşabilirdim ama "Eğlenceliydi ama bu kadarla bırakalım" sözlerini duymak istemiyordum. Bu sözler kalbimi oracıkta milyonlarca parçaya ayırabilirdi.

Üçüncü parti kurabiyeler fırındayken öfkem . Birkaç saniye içinde kendimi öfkelenlendirmiştim. Beni kullanmıştı. Bilmem gerekirdi. Ben kolayca yatağa atılabilecek tatlı, küçük bir bakireydim. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Önlüğümü çıkardım, adaya fırlattım ve kulübeden dışarı çıktım. Kapısına vurdum ve bekledim. Cevap gelmeyince tekrar vurdum, bu sefer daha sert vurdum. Parmak eklemlerim hemen acımaya başladı. Orada durmuş, diğer elimle parmaklarımı ovuyordum ki kapı birden açıldı.

"Her şey yolunda mı?" Sawyer sordu.

Endişeliydi. Eğer beni kullanmasaydı, endişelenmezdi, değil mi?

Aklımdan geçenleri söylemek için ağzımı açtım ama ne diyebilirdim ki? *Eve geldiğinde gelip kapıyı çalmadın mı?* Kulağa psikopatça geliyordu.

"Eğer istersen kurabiye yapıyorum" dedim.

Soluna, kamarama doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sorun değil. Daha yeni yemek yedim."

Bu da ne böyle? Konuşmak için tekrar ağzımı açtım ama bir kez daha aklıma gelen her şey çılgınca geliyordu. Kulübeme dönüp her şeyi unutmalıyım ama sonra ne olacaktı? Hayatımın geri kalanını merak ederek geçirecektim. Daha da kötüsü, eğer bu kasabaya taşınırsam, ara sıra sokakta onunla karşılaşırđım ve gariplik diz boyu olurdu.

Hayır, konuşmak zorundaydım. Bilmek zorundaydım.

"Yani, bu kadar mı?" Dedim. "*Bunu...* yapıyoruz ve sonra benimle bir daha konuşmuyor musun?"

Yüz hatlarında beliren şaşkınlık bana çok yanıldığımı ve deli gibi görünmekte haklı olduğumu . Samanlıkta yuvarlandıktan sonra ömür boyu bağlılık bekleyen bir başka kaçık eski sevgili.

"Notunuzda fırıncılık yapacağınız yazıyordu," dedi.

O daha cümlesini bitirmeden ben geri adım atmış ve başımı sallamaya başlamıştım bile. Merdivenlerden geriye doğru düşmeme yarım adım kala kendimi tutmayı başardım. Bu çok utanç verici olurdu.

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim. Sanırım görüşürüz."

Cevap beklemeden merdivenlerden hızla indim ve her şeyi nasıl bu kadar berbat ettiğimi düşünerek kulübeme yöneldim. Daha da önemlisi, aramızda neyin yanlış gittiğini bilmeden hayatıma nasıl devam edebilirdim?

P İnsanlar her zaman inatçı bir piç olduğumu söylerdi. Çoğunlukla, bunun ilişkilerle ilgisi vardı. Biri bana yanlış yaptığında, o kişi benim için ölmüş sayılırdı.

Eski bir sevgilim böyle . Tabii bu beni aldattıktan ve onu affetmemi bekledikten sonraydı. İlişki en başından beri hiç doğru gelmemiştii, bu yüzden uğruna savaşımaya değmezdi.

Ve bu son düşünce ertesi sabah erkenden yataktan fırlamama neden oldu. O kadar erkendi ki, güneş daha doğmamıştı bile.

Uğruna savaşımaya değer. Hailey kesinlikle savaşımaya değerdii. Hayatımın en büyük kavgası.

Verandamdan çıkar çıkmaz oraya gitmeli ve bu ilişkiyi sürdürmekle ne kadar ilgilendiğimi ona göstermeliydim. Ama bekâretini alıp onu bir kenara atacağımı düşündüğü için o kadar kırılmıştım ki bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

Ben de burada oturup surat astım. Sonunda, akşam yemeğı saatinde, kamyonetime atladım ve bir şeyler yemek için Tee's Drive-In'e gittim.

Bir saat sonra eve geldiğimde yemek mideme oturmuş, sedan arabayı hâlâ garaj yolunda park halinde bulmuştum. kapısını çalabilirdim ama aptal ben, kulübeye girmenin yolunu bulmuştum. Sefil bir halde oturmuş, milyonlarca kez izlediğim boktan bir filmi seyredirken yudumluyordum.

Ama bu sabah değil. Bu sabah harekete geçiyordum.

Kıyafetlerimi giymiştim ve ne söyleyeceğimi bile bilmeden kapıdan çıkmıştım. Belki de onu yakalayıp öpebilirdim. Kapısı kilitli değilse, onunla gizlice yatağa bile girebilirdim.

Hayır, bu barıştıktan sonraya saklamam gereken bir hareketti. Şu anda, bir pislik olduğum için özür dilemeliydim.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda verandada bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Gümüş sedan artık garaj yolunda değildi. Garaj yolu boştu.

Kaşlarımı çatarak kapıya döndüm ve parmak eklemlerim acıyana kadar vurdum. Sonra uzandım ve zile bastım. Olmadı.

O gitmişti.

Verandada döndüm ve etrafıma bakındım. "Orospu çocuğu," dedim özellikle kimseye. "Bu sefer işi batırdınız."

Dışarısı buz gibiydi ve üzerimde mont yoktu ama umurumda değildi. Donmayı hak etmiştim. Fiziksel acı, şu anda içimde olup bitenlerin yanında hiçbir şeydi. Kalbim aynı anda hem kırılıyor hem de karnıma batıyormuş gibi hissediyordum.

"Sonunda hayallerinin kadınıyla tanışıyorsun ve onu mahvediyorsun," dedim. "Peki ya buraya bir daha gelmezse?"

Telefon numarası bende yoktu. Soyadını bile bilmiyordum. Tek bildiğim Billings'li olduğu ve-

Bu düşünce karşısında donup kaldım. İşte bu kadar. Önümüzdeki birkaç gün boyunca nerede olacağını çok iyi biliyordum. Baştan Çıkarma Zirvesi diye bir yer. Bulması o kadar da zor . Bu isimde kaç kasaba vardı ki? Birden fazla olsa bile, iki kasabanın da bu hafta ulusal bir yemek yarışması düzenlememe ihtimali vardı.

Onu bulup nasıl hissettiğimi söyleyecektim. Ve bu sefer, gitmesine izin vermeyecektim. O beni istediği sürece, hayatımın sonuna kadar yanından ayrılmayacaktım.

M Kurabiyelerim diğer fırıncıların dikkatini çekiyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Normalde heyecandan başım dönerdi, özellikle de daha önce oda arkadaşım Dakota'ya tattırdığımda. Hâlâ ne kadar lezzetli olduklarından bahsediyordu. Ama yüzümdeki gülümseme, geldiğimden beri olduğu gibi zorlamaydı.

Sawyer hayatımda olmadan herhangi bir şeyi kutlamak zordu.

Parlak bir gülümsemesi ve çarpıcı mavi gözleri olan sarışın Macy, "Keklerimin yeterince eşsiz olmadığı konusunda beni endişelendiriyorsun," dedi.

Kıvrımlıydı. Hepimiz öyleydik, aramızda kemikli bir kadın yoktu. Belki de bunun nedeni hepimizin fırıncı olmasıydı. Yemeğe karşı bir sevgimiz vardı.

Biz yedi hevesli fırıncı, Seduction Summit Lodge lobisindeki şöminenin önünde kare şeklinde oturuyorduk. Normalde insanların kayak kıyafetleri içinde teleferiğe yetişmek için koşuşturuyor olacağını düşünmüştüm. Ama bu hafta öyle değildi. Bu hafta, fırıncılar kasabayı ele geçirmişti.

"Vay canına," dedi Macy birden. "Kim bu adam?"

Hepimiz Macy'nin baktığı yöne döndük ve bahsettiği adamı hemen gördük. Ama diğerlerinin aksine ben ona hayranlıkla bakmıyordum. Tamamen inanmaz bir halde ona bakıyordum.

"İmkânı yok," dedim yüksek sesle.

Yanımda oturan Dakota bana tuhaf bir bakış attı. "Sorun nedir?"

"Bu o," dedim Sawyer'ın durduğu masaya doğru başımı sallayarak. "Dün gece sana bahsettiğim adam bu."

Erken gelip odaya yerleşmişim ve oda arkadaşım gelmeden önce somurtup ağlamak için bolca zamanım vardı. Bana baktıktan sonra, aşağıya restorana inip bir şeyler içmemiz için ısrar etti. Bir şişe biranın yarısına geldiğimde, hiçbir şeyin beni daha iyi hissettiremeyeceğini anladım. Hiçbir şeyin.

Sawyer masanın arkasındaki kadınla konuşuyordu. Yüz hatları kararlılıkla belirlenmişti. Buraya beni bulmaya gelmişti.

"Buraya beni bulmaya geldi," dedim, Dakota'ya kelimeleri tekrarlayarak, çünkü buna kendim de inanmakta zorlanıyordum.

"Onu tanıyor musun?" En az bin dolara mal olmuş olması gereken bir kıyafet giyen bir başka fırıncı Bronte sordu.

Başımı salladım. "Buraya gelmeden önce görüştüğüm bir adam."

Görüyor muydun? Bu bir abartıydı. Tek gecelik bir . O bir ilişkiydi. Bu muhtemelen doğru terminolojiye daha yakındı.

Ama şimdi buradaydı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Fahişeler kadınları ülkenin bir ucundan diğer ucuna kovalamazdı. Buraya bu kadar çabuk gelebilmek için uçak biletine bir servet ödemesi gerekirdi.

Dakota, "Git getir onu," dedi.

Bakışlarımı şimdiden iyi bir arkadaş olmaya başlayan oda arkadaşıma çevirdim. Sawyer bana doğru baktığı sırada kendimi ayağa kaldırdım. Kalbim küt küt atıyordu. Bacaklarım lastik gibiydi. Ama bir şekilde, beni oturma alanından ön masaya taşımaları için onları zorlamayı başardım, Sawyer döndü ve bana doğru baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonumu kasıtlı olarak nötr tutarak sordum.

Belki de burada olmak için romantik olmayan bir nedeni vardı. Örneğin onun evinde ya da yandaki kulübede bir şey bırakmış olabilirdim. Bu çok saçmaydı ama umutlarımı boşa çıkarmak istemiyordum.

"Her şeyi ettim," dedi. "Nasıl bu kadar çabuk batırdım bilmiyorum ama batırdım."

Başımı salladım, biri yanımdan geçip resepsiyondaki kadına yaklaşırken tereddüt ettim. Konuşmaya başladılar ve kimsenin bizi dinlemediğini bildiğim için daha rahat konuştum.

"Her şeyi ettim," dedim. "Sanırım bana zarar vereceğinden o kadar emindim ki, ayrılma işini senin için yaptım. bu daha kolay olacakmış gibi. Bu sadece

Bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesi bana imkânsız görünüyordu. Korktuğuna dair işaretler arıyordum."

"Ayaklarım kıpkırmızı oldu," dedi gülümseyerek. Bana bakarken gözleri neredeyse ışıldıyor gibiydi. "Ben de aynı şeyle uğraşıyorum. Kapıma geldiğinde, yaptığımı bile bilmediğim bir şey için bana kızdın-"

"Sen yapmadın," diye araya girdim. "Aptalca davranıyordum."

Bu söz üzerine kaşları kalktı ama devam etti. "Öfkeyle tepki verdim. Bu kötü bir alışkanlık. İnciniyorum, öfkeleniyorum ve sonra da beni daha fazla incitemesin diye o kişiyi uzaklaştırıyorum. Görünüşe göre ikimiz de ilişkiler konusunda biraz dağılmış durumdayız."

Ona bir gülümseme verdim. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Son on yılımı arkadaşlarımın flört dramalarıyla uğraşmalarını izleyerek geçirdim. Bir gecenin sonsuza dek süreceğini düşünen tuhaf bir sapık gibi görünmek istemedim."

"Bana kalırsa bir gece sonsuza kadar demektir. En azından bu dünyada yaşadığım sürece."

Kalbim eriyip vücudumdan dışarı sızacakmış gibi hissediyordum. Sanki bir filmde çıkmış gibiydi.

Ama bu bir film değildi. Bu benim hayatımdı. Bunca yıldır bulmayı beklediğim adam buydu. Ve şimdi ona sahip olduğuma göre, yapacağım son şey gitmesine izin vermek olacaktı.

Beni kollarının arasına alıp lobide öperken, evimin Hope Peak, Billings ya da hatta Seduction Summit olmadığını biliyordum. Benim evim bu adamın olduğu yerdı.

EPILOG

HAILEY

"W "The Cozy Crumb'a hoş geldiniz," diye seslendim fırının kapısının açıldığını duyduğumda.

Ardından sessizlik gelince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Bu Birkaç yıl önce bu fırını açmak için buraya taşındığımdan beri çok büyümüş olsa da hala küçük bir kasabaydı. Ama çoğunlukla, ister sokaktan geçiyor olalım ister müşteri olsun, herkes dost canlısı ve cana yakındı.

Doğrudum ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle döndüm. Müşteri dost canlısı olmayabilirdi ama ne olursa olsun mutluluk ve güneş ışığı saçmalıydım. Bu, çevrimiçi değerlendirmelerimizin güçlü kalmasını sağlamanın bir parçasıydı.

Döndüğümde gördüğüm şey buraya tesadüfen gelmiş bir turist değildi. Hayır, kocam ve üç yaşındaki kızımız Addison'dı.

"Hey," dedim, moralim çoktan yükselmişti. "Siz ikiniz bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsunuz?"

"Birisi biraz çörek istemiş," dedi Sawyer, kasaya yaklaşarak.

Addison'ı kalçasına doğru kaldırdı. O sabah ilk iş olarak yaptığım çilekli ve yaban mersinli çörekleri işaret etti. Addison'ın tatlı alımını sınırlamaya çalıştık ama annesi bir fırın işletirken bu zordu. Bu onun cumartesi sabahı ikramıydı. Bugün çarşambaydı.

Addison yüzümdeki ifadeyi görünce, "Bu bir ce-bra-la-tion," diye açıkladı.

Cesaret doluydu. Ve istediğini nasıl elde edeceğini biliyordu, özellikle de babasından, ki o babasına karşı çok yumuşaktı.

Elimi karnıma koydum. Beş aylık hamileydim ama Addison'a haberi dün gece vermiştik. Abla olacaktı. Bunun ne anlama geldiğini açıkladıktan sonra, onu hiç görmediğim kadar heyecanlanmıştı. Sonunda onu yatırana kadar durmadan karnımda pişen küçük kardeşten bahsetti. Sadece biraz uyuması gerektiğini söylediğimizde durdu.

Sawyer bana gülümseyerek, "Belki de yaban mersini almalısın," dedi. "Bilirsin, bebek erkek olduğu için."

Addison kaşlarını çattı ve anlamadığını söyleyebilirim. Mavinin erkek bebekler için, pembenin ise kızlar için geleneksel bir renk olduğunu bilmiyordu. Neyse ki pembeyi seviyordu.

"Anne, senin de bir hamur ağın olmalı," dedi. "Karnındaki bebek için."

Sawyer'la karşılıklı gülümsedikten sonra dikkatimi üç yaşındaki çocuğuma yönelttim. "Biliyor musunuz? Bu harika bir fikir. Ben de tam olarak bunu yapacağım."

"O zaman üç yapalım," dedi Sawyer. "Ama benimki börek olabilir mi?"

Yaptığımız elmalı börekleri çok severdi. En büyük satıcımız onlardı - en azından turistler arasında. Yerliler ayı pençelerimizi tercih ederlerdi. Bunun bir dağ hayatı olayı olduğunu düşündüm.

Addison, "Babam köpek mağazasına gidebileceğimizi söyledi," dedi. "Oliver'ın bir süvetere ihtiyacı var."

Oliver geçen yaz sahiplendiğimiz küçük Cavapoo'ydu. Addison o köpeği çok severdi. Her gece onun yatağında uyur ve her yere onunla birlikte giderdi.

"İyi bir plana benziyor," dedim. "Size katılabilirim - en azından kısa bir süre için. Sadece yeni çalışanımın gelmesini beklemem ve tezgâha göz kulak olmam gerekiyor."

"İşte bu iyi bir fikir," dedi Sawyer.

Sawyer Addison'ı çöreğiyle baş başa bıraktıktan sonra çöreklerimizi almak için geri geldi. Ama onları hemen tezgahattan almadı. Orada öylece durdu, gözlerimiz buluştu ve kalbim küt küt atarken birbirimizi tuttuk.

Bu adamın hâlâ nabzımı hızlandırması nasıl mümkün olabilirdi? Evliliğimizin üzerinden neredeyse dört yıl geçmişti ve ben ona ilişkimizin ilk günlerindeki kadar aşıktım.

Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "O önlüğün içinde çok seksi görünüyorsun."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Hatta belki biraz da kızardım. Sadece birkaç hafta önce bana kahve getirmek için buraya uğramıştı. Addison geceyi bize daha yakın olmak için Hope Peak'e taşınan büyükanne ve büyükbabasıyla geçiriyordu ve o sırada dükkân yarım saat daha açık olmayacaktı.

Kahveyi içip gitmek yerine, arka odanın kapısını kilitledi ve fritözden çıktıktan sonra çörekleri sırladığımız masada arkamdan geldi. Kot pantolonumun düğmelerini açtı ve elini içeri sokarak beni çabucak orgazma ulaştıracağını bildiği o noktaya doğru ilerledi.

Ama o sabah, ben onu durdurmadan önce beni tam sınıra getirmişti, kot pantolonumu ve iç çamaşırimi aşağı itip arkama uzanarak pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Mesaj açıktı. Onu hemen orada, fırının arka odasında becermek istiyordum.

İçime girdiğinde, Sawyer sertleşmişti. Çok sertti. Ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım, o kadar iyi hissettiriyordu ki. Tekrar tekrar içime girdi, derinlere indi - ilk seferinde girebildiğinden çok daha derinlere.

Elleri tişörtümün altına girdi, sütyenimin kaplarını yukarı doğru itti ve içeri girip çıkarken meme uçlarımı okşadı. Aynı anda parmaklarımı klitorisime götürdüm, o beni doldururken kendime dokunuyordum.

Sadece birkaç dakika içinde, duvarlarım onun etrafında kasılırken bir nefes verdim. Onu uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey buydu ve dururken hafif bir homurtu çıkardı, horozu içimde zonkluyordu.

Bu anıyı hatırlayınca derin bir nefes alıp yüzümü yelpazeledim ve Addison'ın bize dikkat etmediğinden emin olmak için ona baktım. Şu anda hiç var olmamış da olabilirdik. Mutlu bir şekilde cruller'ını yiyor ve pencereden dışarı, hediyelik eşya dükkânları, lokantalar ve hatta yerel sanatçıların eserlerinin sergilendiği küçük bir sanat galerisiyle dolu şirin sokakta alışveriş yapanları gezdiren arnavut kaldırımını yürüyüş yoluna bakıyordu.

"Bunu düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Arka odada seni arkadan götürdüğüm zamanı?"

Başımı salladım ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Addison'ın bir hafta sonunu daha ailemin evinde geçirmesi gerekebilir diye düşünüyorum."

"Düşünce tarzını sevdim," dedi. "Her şeyin başladığı kulübede bize bir oda ayırtmaya çalışabilirim."

O mülkü kiralık olarak tutmuş ve oradan kazandığı parayla yandaki kulübeyi satın almıştı. Her ikisi de yatırımlarının karşılığını fazlasıyla almaya başlamıştı ve Sawyer şimdi Hope Peak'teki diğer kiralık mülklere de yayılmayı düşünüyordu.

"Bunu planlayalım," dedim. "Ama bu arada, sanırım yiyecek biraz çöreğimiz var."

Doğruca masaya gitmeyi planlayarak tezgâha yaklaştım ama Sawyer iki elinde birer çörekle beni karşıladı. Öne doğru eğildi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, kızımız da "ıyyy" diye bir ses çıkardı.

Gülümseyerek ikimiz de döndük ve masaya doğru yürüdük. Onun önünde sevgi gösterilerimizi kontrol etmek zorundaydık. Ama birbirini açıkça seven iki ebeveynle büyüdüğü için mutluydum. Bu, bir gün onun da sahip olmasını isteyeceğim türden bir ilişkiydi.

Hailey'nin oda arkadaşı Dakota, Seduction Summit Lumberjacks serisinin 1. Kitabı olan Dağ Adamı. [Buradan göz atın.](#)Huysuz 'nda kararlı bir oduncuyla tanışıyor

Hope Peak Sevgililer Günü serisinin yeni kitabı Benim Yasak Sevgilim'de, bir randevuda ekilen bir kadın yol kenarında bir tamirci tarafından kurtarılıyor. [Buradan göz atın.](#)

Lilah'ın kitaplarının tam listesi için [buraya tıklayın.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.